

בפני וועדת ערר לענייני ארנונה שליד עיריית ערד

העוררת : א.ג. מחצבות אשקלו בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד ליאב ברק
ליאב ברק חברת עורכי דין
ת.ד. 4014 מיקוד 40500
טל : 09-8992901 פקס 09-8991901
liav@barak-law.co.il

נגד -

המשיבה : מנהלת הארנונה של עיריית ערד
ע"י ב"כ עו"ד דור סלע
עיריית ערד ת.ד. 100 ערד 89100
טל : 08-9951617 פקס 08-9951729

החלטה

עו"ד ורו"ח ארז בוקאי, יו"ר הוועדה

א. רקע עובדתי

1. ערר לחלק משנת הכספים 2019.
2. העוררת הנה חברה העוסקת בכרייה ושיווק חול במחצבת חול ערד בהתאם לזיכיון שניתן לה על ידי רשות מקרקעי ישראל ומכוח רישיון חציבה שניתן לה ממשרד האנרגיה בהתאם לפקודת המכרות.
3. לטענת העוררת (סעיף 1.4 לערר) בתאריך 3 בפברואר 2019 קיבלו נציגי העוררת הודעה מהמפקח על המערות כי רישיון החציבה מבוטל. העוררת צירפה לערר את צו ביטול רישיון הכרייה.
4. לטענת העוררת כפועל יוצא העוררת פעלה במידי להוצאת כלי הצמ"ה משטח מחצבת חול ערד (סעיף 1.6 לערר).
5. לטענת העוררת היא הגישה השגה ביום 30 באפריל 2019. לטענת המשיבה אין לראות במכתב "השגה" כמשמעותה בחוק הערר.
6. המשיבה השיבה למכתב מיום 30.4.2019 ביום 6.6.2019.
7. העוררת מפנה בטיעוניה להסכם פשרה שנחתם בין הצדדים בשנת 2015 בקשר לשנות הכספים 2012-2015, וכן שנות הכספים 2016-2020 (ואף קיבל תוקף של ועדת הערר לענייני ארנונה). העוררת מפנה בין היתר להוראות סעיף 5.4 להסכם הפשרה. לטענת העוררת לפי הסעיף האמור, "ההסכם ישונה במקרה של "הפסקה מלאה של פעילות המחצבה שאז יופסק חיוב הארנונה החל מיום הפסקת הפעילות בפועל במלואה".

8. לטענת העוררת (סעיף 3.7 לערר) ההפסקה בפעילות המחצבה בין חודש פברואר 2019 למחצית חודש מאי 2019 מזכה אותה בפטור מתשלומי הארנונה לאותם חודשים. טענות המשיבה בתשובה לערר:
9. המשיבה טוענת כי דין הערר להידחות על הסף בשל איחור במועד שליחת ההשגה (סעיפים 3-5 לכתב התשובה לערר).
10. לטענת המשיבה הפסקת פעילות של 3.5 חודשים אינה נחשבת להפסקה מלאה של פעילות המחצבה, במיוחד במקרה בו חיוב הארנונה נגזר מפעילות חציבה שנתית. עם חידוש החציבה, העורר יכול להגדיל את קצב הכרייה על מנת לעמוד בנפח הפעילות השנתית המתוכנן (סעיף 11 לתשובה). כמו כן, לטענת המשיבה שטח המחצבה המשיך לשמש לאחסון חומרי הגלם שנחצבו (סעיף 12 לערר). לטענת המשיבה הפסקת פעילות מלאה הינה הפסקת פעילות ממושכת וקבועה. כמו כן המשיבה מלינה על כך כי למרות שפעילות החציבה חודשה במהלך מחצית חודש מאי 2019 העורר לא מצא לנכון לעדכן את המשיבה על כך.
11. לאור דיון שהתקיים בין הצדדים ביום 24.1.2020 עולה כי אין מחלוקת בין הצדדים כי המחצבה פסקה לפעול לתקופה של 3.5 בשנת הכספים 2019.

ב. דיון

12. ראשית יצוין כי דיון מקדמי מיום 12.12.2019 נוהל במעמד צד אחד המשיבה בלבד. העוררת וב"כ הוזמנו לדיון כדיון. ובבוקר הדיון הודיע ב"כ כי הוא אינו יכול להגיע לדיון מסיבות רפואיות. יצוין כי לא ניתן כל אישור רפואי לאמור. לאור אילוצי לוחות זמנים יו"ר הוועדה לא אישר את דחיית הדיון שנערך בערב.
13. במהלך הדיון יו"ר הוועדה עבר אחת לאחת על טענות העוררת בערר וביקש את תשובת המשיבה. כמו כן ניתנה לעוררת זכות תשובה, לאחר שנשלח אליה פרוטוקול הדיון כדיון. כמו כן, הדיון הוקלט וההקלטה שמורה במזכירות.
14. יצוין כי סעיף 12 לתקנות הערר קובע כי:

"לא התייצב אחד מבעלי הדין לפני הועדה במועד הקבוע לשמיעת הערר והוכח שהוזמן כדיון, רשאית הועדה לדון בערר ולהחליט שלא בפניו."

15. לאחר הדיון התבקש העוררת להגיב לפרוטוקול. העוררת הודיעה כי החליפה ייצוג ומעתה מייצג אותה ע"י ב"כ עו"ד ליאב ברק. העוררת הגיבה ביום 9.1.2020 (להלן: **"תגובת העוררת"**). לבקשת העוררת נערך דיון בעל פה בטענותיה שהתקיים ביום 23.1.2020 בנוכחות הצדדים ובבאים כוחם, בדיון נכח בעל המחצבה.

ג. איחור בהגשת השגה

16. לאור הדיון מיום 12.12.2019, ומשעה שנראה כי איחור, ככל שהיה בהגשת השגה הינו גבולי, בהמלצת יו"ר הוועדה חזרה בה המשיבה מטענת הדחייה על הסף בשל איחור בהגשת ההשגה.

ד. סמכות עניינית

17. לטענת ב"כ המשיבה בדיון מיום 12.12.2019, הועדה נעדרת סמכות לדון בתיק, שעה שהדיון הינו בקשר לפרשנות הסכם הפשרה שנחתם בין הצדדים. לטענת ב"כ המשיבה טענות העוררת לא עולות מהעילות הקבועות לפי חוק הערר, שעליהן ניתן להגיש השגה.
18. לשאלת יו"ר הוועדה, ענה ב"כ המשיבה, כי אין נפקות לעובדה כי הסכם הפשרה אושר על ידי ועדת הערר. העילה עוסקת בפרשנות הסכם הערר, ואין הוועדה מוסמכת לדון בכך.
19. ב"כ המשיבה הפנה להחלטת הוועדה בעניין דור אלון (עררים 29/18, 5/17) ולהפניות שם.
20. יצוין כי טענת הסמכות העניינית לא הועלתה על ידי המשיבה בתשובה לערר. יחד עם זאת, מן המושכלות כי טענת סמכות עניינית הינה טענה הנוגעת בשורש ההליך. וככל שהוועדה נעדרת סמכות אין היא יכולה לקיימו. כמו כן, ב"כ המשיבה העלה טענה זו כטענה ראשונה במסגרת הדיון בעל פה.
21. כפי שציין יו"ר הוועדה, אף מקריאת הערר כהכנה לדיון עלו בפני הוועדה ספקות בשאלת הסמכות העניינית.
22. בתגובת העוררת התייחס ב"כ לנושא הסמכות העניינית (סעיפים 23-31 לתגובת המשיבה). לטענת ב"כ העוררת בתמצית, הוועדה מוסמכת לדון בערר, שכן המדובר בבירור עובדתי, וכי לשיטת העוררת המחלוקת בין הצדדים אינה כוללת טענות משפטיות בדבר הפרת הסכם, הסתמכות, השתחררות מהסכם וכיוב' טענות משפטיות. ב"כ העורר מפנה להשגה (סעיף 14) שם נכתב כי הבקשות בעניין צריכות להתקבל הן מכוח דיני הארנונה והן מכוח דיני החוזים.
23. סעיף 3 לחוק הערר קובע כי חייב רשאי להשיג בגין העילות המפורטות מטה:
- "(א) מי שחוייב בתשלום ארנונה כללית רשאי תוך תשעים ימים מיום קבלת הודעת התשלום להשיג עליה לפני מנהל הארנונה על יסוד טענה מטענות אלה:**
- (1) הנכס שבשלו נדרש התשלום אינו מצוי באזור כפי שנקבע בהודעת התשלום;**
- (2) נפלה בהודעת התשלום שמשגיגים עליה טעות בציון סוג הנכס, גדלו או השימוש בו;**
- (3) הוא אינו מחזיק בנכס כמשמעותו בסעיפים 1 ו-269 לפקודת העיריות;**
- (4) היה הנכס עסק כמשמעותו בסעיף 8(ג) לחוק הסדרים התשנ"ג – שהוא אינו בעל שליטה או שחוב הארנונה הכללית בשל אותו הנכס נפרע בידי המחזיק בנכס."**
24. יצוין כי בפרקטיקה וועדות הערר דנות גם בעררים לפי סעיף 330 לפקודת העיריות בקשר עם "נכס הרוס" וסעיפים נוספים מפקודת העיריות.
25. אף כי בשנים האחרונות הורחבו סמכויות ועדת הערר מכוח הפסיקה, סמכות ועדת הערר מוגדרת בצורה צרה בחוק הערר, ונראה כי אין בסמכותה לדון בנושא פרשנות הסכם פשרה כאמור בענייננו. בהקשר זה אפנה לעניין עמנ (ח"י) 215/08 יחיד סי מרבצי דולומיט (2001) ס"ד בע"מ נ' המועצה האזורית מטה אשר:
- " כאשר דנים בתוקפו של הסכם שהושג בין נישום לבין בעל תפקיד במועצה או בעירייה מתעוררות שאלות של עובדה ושל משפט. לעיתים יש לברר את העובדות בנוגע למעמדו וסמכויותיו של מי שהתחייב בשם המועצה; לברר את העובדות בנוגע לנסיבות ההסכם**

ולהסיק מה היה אומד דעת הצדדים בעת הכריתה, לברר האם ההסכם אושרר בידי הגורמים המוסמכים וכדומה. ההכרעה מחייבת גם בחינת סוגיות משפטיות מובהקות כגון תוקפו של ההסכם על פי הוראות הדין ובמיוחד הוראות כמו סעיף 203 לפקודת העיריות. זאת ועוד, ההכרעה מחייב עריכת איזון בין אינטרס הנישום אשר הסתמך על ההסכם, לבין האינטרס הציבורי לגביית מס אמת, שהרי מתן הטבה לנישום, שלא על פי דין, מטילה מעמסה כספית על הציבור כולו. כל אלו הן סוגיות שבהן על בית המשפט לדון ולא וועדת ערר שמונתה על בסיס מקצועיותם של חבריה בנושאים הקשורים לשומת הארנונה ולא בשאלות משפטיות”

26. עוד אביא לעניין זה את בר”מ 5711/06 חברת המגרש המוצלח נ’ עיריית תל אביב-מנהל הארנונה, שם נכתב:

”באשר לקביעות ועדת הערר ובית המשפט לגבי יחידות אלו בעניין תוקפו של ההסכם, פרשנותו, מה נכלל בו ומה לא נכלל בו – צודקת המבקשת כי מדובר בקביעות שנעשו בחוסר סמכות. כפי שהוסבר לעיל, סמכותה של ועדת הערר מוגבלת לעניינים הקבועים בסעיף 3(א) לחוק הערר. השאלות שעניין הסכם הפשרה שקיבל תוקף של פסק דין נמצאות מחוץ לאותם נושאים שבסמכות ועדת הערר וממילא נמצאות מחוץ לסמכותו של בית המשפט לעניינים מנהליים בשבתו כערכאת ערעור על החלטות ועדת הערר.”

27. דומה כי הסוגיה דנן, שאלת פרשנותו של הסכם הפשרה הינה שאלה משפטית מובהקת, בין היתר מתחום דיני החוזים ולא שאלה מתחום דיני הארנונה. בניגוד לנטען על ידי העוררת, אין שאלות עובדתיות הדורשות הכרעה של וועדת הערר.

28. על פניו נראה קיימת מחלוקת עובדתיות משנית בין הצדדים האם הייתה פעילות אחסנה בתקופת הסגירה הזמנית. אך עיון בכתב הערר מעלה כי אך לשיטת העורר לא הוצא חול מהמחצבה לאחר סגירתה (סעיף 3.5 לכתב הערר). בכל מקרה כפי שהוסכם בין הצדדים בדיון מיום 24.1.2020 אין מחלוקת כי המחצבה הפסיקה את פעילותה ל-3.5 חודשים. וממילא שאלת האחסנה אינה מעלה או מורידה מהאמור.

29. לאור האמור לעיל, השאלה המהותית הינה השאלה המשפטית, מה נפקות הסכם הפשרה והאם חלה ”הפסקה מלאה של פעילות המחצבה שאז יופסק חיוב הארנונה החל מיום הפסקת הפעילות בפועל במלואה”. במילים אחרות האם הפעילות הפסיקה במלואה או לאו.

30. כפי שעלה מן הדיון מיום 23.1.2020 שאלה זו הינה שאלה משפטית מורכבת, ולא שאלה משפטית האגבית להכרעה במסגרת העילות הקבועות בחוק הערר.

31. סעיף 5.14 להסכם קובע להלן:

”לאור העובדה כי הצדדים הגיעו לכדי הסכמות המפורטות לעיל בפשרה, לאחר לימוד מעמיק של העובדות בשטח ותוך ויתור הדדי של הצדדים על טענות ודרישות נוספות אשר היו באמתחתן, מוסכם על הצדדים כי בכל מקרה של קיטון או גידול בפעילות המחצבה במהלך שנות ההסכם – הצדדים ידבקו בשומות הארנונה עפ”י הסכם זה ולא ישנו את חיוב הארנונה המוסכם לעיל (אלא במקרה של הפסקה מלאה של פעילות המחצבה שאז יופסק חיוב הארנונה המוסכם החל מיום הפסקת הפעילות בפועל במלואה).”

32. כפי שאף התרשמתי מהדיון שנערך ביום 23.1.2020 המשא ומתן לקראת כריתתו של ההסכם היה ארוך ומורכב. כמו כן, וכי שהעיד בעל המחצבה, במסגרת הסכם הפשרה, התפשרו הצדדים, אף על טענות אזרחיות אחרות (כגון פעילות המטמנה), טענות שאינן מתחום דיני הארנונה.

33. כמו כן, הסעיף האמור, מצריך פרשנות מורכבת. מחד רישת הסעיף מדברת על קיבוע שומת הארנונה, גם במצב של שינוי בפעילות המחצבה. מנגד, סיפת הסעיף מדברת על הפסקת החיוב בארנונה עם הפסקת פעילות. קיים מתח בין רישת הסעיף לבין סיפת הסעיף, הסבריו של ב"כ העוררת בדיון, על אף שהיו שובי לב, אין מקום לדיונים אלו בפני וועדת הערר. ייתכן ועל מנת להכריע בנושא פרשנות ההסכם, יהיה צורך לבצע בירור עובדתי לגבי אומד דעת הצדדים להסכם. בירור עובדתי זה אינו בה בגדרי סמכותה של וועדת הערר. כמו כן, השאלה האם הפסקה הפעילות הינה הפסקה קבועה, או גם הפסקה זמנית, עשויה להצריך את הפרשן לקבוע אם המדובר בהסדר שלילי. כלומר, האם מהטעם שלא הוזכר בסעיף המונח הפסקה זמנית של הפעילות יש לקרוא מכך הסדר שלילי, שהפסקה זמנית אינה מאיינת את החיובים בארנונה, או שמא לשיטת העוררת יש לקרוא בכך לאקונה הדורשת השלמה. כך או כך, ליבון נושאים חוזיים אלו אינם בסמכותה של וועדת הערר.

34. למעלה מן הנדרש, אציין כי קיים קושי רב בפרשנות המוצעת על ידי העוררת לפיה הפסקת פעילות של כ-3.5 חודשים, במהלכם נעשו ניסיונות לחדש את הרישיון, ניסיונות שצלחו, כהפסקת פעילות **מלאה**. זאת ועוד, מנגנון החיוב של הסכם הפשרה, נוקט מחד סכומים קבועים לכל שנה (אשר גדלים משנה לשנה), ומנגד מבוסס בתכליתו על מעין היטל אוצרות טבע אשר מבוסס על הערכת כריית החול בכל שנה ושנה. עוד הדעת נותנת כי יש לדבוק בעקרון הפרשני הולך העיקר אחר הטפל, ונראה כי תקופה של 3.5 חודשים בשנת הכספים אינה מהווה הפסקה עיקרית של הפעילות. כך או כך, אינני נדרש להכריע בנושא.

35. כפי שהוטעם על ידי מנהלת הארנונה, בהעדר הסכם, בפרקטיקה שיטת מידת הארנונה נעשית על ידי בדיקת היטלי המכרה, כלומר בחינה כמות החול הנכרית בכל שנה. מנגד, הצדדים בחרו בהסכם במנגנון וודאי, יצירת חזקה מעין חלוטה, אשר מניח לכל שנת כספים מה תהיה כמות החול הנכרית, ללא צורך במדידה פרטנית בכל שנה ושנה. כלומר הצדדים בחרו בוודאות ופשטות בגביית המס על פני דיוק ומדידה פרטנית. דומה כי דווקא אימוץ שיטת העוררת מביא למצב בו בניגוד לתכלית ההסכם תיבדק כמות הכרייה בפועל בשנה מסוימת, וייתכן ופרשנות זו מנוגדת לתכלית ההסכם המבכר יעילות וודאות אל מול מדידה פרטנית.

36. יחד עם האמור, בהעדר סמכות לדון בטענה משפטית זו, אשאיר זאת בצריך עיון בלבד מבלי שהוועדה קובעת מסמרות בעניין.

37. לסיכום, ברי, כי לוועדת הערר אין את המומחיות לפרש הסכם מעין זה ואת אומד הצדדים להסכם.

38. לאור האמור בדיון, אין לוועדה סמכות עניינית לדון בתוקפו של הסכם הפשרה. ויש למחוק את הערר על הסף.

ה. טענות לגופו של עניין

39. אתייחס לטענות שעלו בתגובת העוררת והועלו בדיון מיום 23.1.2020. לטענת העוררת שנטענה בקצרה הן בדיון והן בתגובתה (סעיפים 54-56) קיימת לוועדה סמכות מכוח דיני הארנונה הכלליים. לטענת העוררת משעה שהודדמה המחצבה יש לראות בה אדמת בניין אשר על פי הגדרתה לא ניתן לחייבה בארנונה. כלומר בקשתה של המבקשת הינה לבצע טרנפורמציה מסיווג של תעשייה לסיווג של אדמת בניין.

40. ראשית, אין לקבל טענה זו משעה שטנה זו לא הועלתה בהשגה או בכתב הערר. אני לא סבור, כי המדובר בנסיבות המצריכות את הוועדה לעשות שימוש בסמכותה לפי תקנה 17 לתקנות הערר, בשים לב כי העוררת הינה מיוצגת בהליך.

41. כמו כן, אני לא סבור כי הפסקה זמנית בפעילות משנה מניה וביה את המחצבה לאדמת בניין. בשים לב, כי עוד בתקופת ההפסקה הזמנית נעשו מאמצים על ידי העוררת לחדש את הרישיון, שחודש כעבור תקופה קצרה. ודוק, שטחי מחצבות ככלל שאינם מצויים במבני המחצבה לא מסווגים כקרקע תפוסה כי אם כשטח תעשייה (ע"א 1666/04 הנסון מוצרי מחצבה (ישראל) בע"מ נ' מועצה אזורית משגב (3.9.2009)). ודוק, אף מפעל תעשייתי אשר הופסק השימוש בו לא הופך מניה וביה לאדמת בניין בשל העדר שימוש.

42. נראה כי הפסקת שימוש של מספר חודשים בודד אינה מהווה שינוי שימוש קבוע ומתמשך, המשנה ממהות השימוש בנכס. כמו כן, כפי שעולה מספר חודשים קצר לאחר הודעת המפקח על המכרות, חודש הרישיון של העוררת. כך נדמה כי מאמציה להמשיך את הפעילות נשאו פרי. דבר זה עשוי להעיד על אומד הדעת בזמן אמת, כי העוררת סברה כי עומדות לה טענות טובות אל מול המפקח, ולפיכך אין לראות אף בכוונתה להפסקה קבועה של הפעילות, שכן היא עשתה מאמצים להמשיך בפעילות. כידוע, שימוש עונתי בנכס אינו מזכה את המחזיק בפטור מארנונה בגין נכס ריק (ראו למשל: ע"א 1130/90 חברת מצות ישראל בע"מ נ' עיריית פתח תקווה, פ"ד מו(4) 778 (1992)).

43. דומה המצב, למאפיה אשר לא עובדת בפסח, או למפעל הנסגר בשל שביתה. דומה כי המדובר בהפסקה זמנית של הפעילות, שאינה משנה ממהותו של הנכס, או של השימוש בו.

44. בנוסף, לכאורה קבלת הטענה מאיינת את הסכם הפשרה בין הצדדים. הצדדים לא טענו לבטלתו של הסכם הפשרה. הסכם הפשרה הוא המסדיר את חיובי הארנונה של הצדדים. שימוש בהסכם הפשרה לחלק מן התקופה ובדיני הארנונה (ככל שחלים) לחלק אחר שלה ייצר שעטנז. ואף אם נניח כי מדובר באדמת בניין בתקופה האמורה, לא ברור כיצד יבוצע חישוב הארנונה. שהרי אם אני קורא נכון את טענת העוררת, היא טוענת כי מחד טענת אדמת בניין היא טענת ארנונה, ומשזו תתקבל (אם וכאשר), יש לנטרל תקופה זו מתקופת ההסכם, ולאחר מכן לחזור להסכם החוזי. מכאן עולה כי כל יישום של טענות העוררת מחייב אותנו להתמודד עם ההסכם, דבר שאין בסמכותנו.

45. כך או כך העוררת לא טענה טענות אלו בכתב הערר, שאף מסיבה זו, אף אם היו מתקיימות העילה (ולא כך), לא היה מקום לקבלן משעה שהן לא הופיעו בערר. אני סבור כי לא חלים טעמים מיוחדים לעלות אותם כעת, בפרט שעה שכתב הערר של העורר הגיש על ידי עורך דין.

ו. האם תשובת המשיבה הינה "תשובה להשגה"

46. לטענת ב"כ העוררת כפי שהופיע בתגובה ובדיון מיום 23.1.2020 תשובת המשיבה להשגה (אשר נוסחה לצרכי הזהירות – א.ב.) אינה מהווה תשובה להשגה הן מבחינה צורנית לטענות והן מבחינת הסמכות של נותן התשובה, ומשכך משלטענתו חלפו הזמנים למענה בהשגה, יש לקבל את הערר על הסף לפי . זאת בהתאם לסעיף 4 לחוק הערר אשר קובע כי על מנהל הארנונה להשיב להשגה בתוך 60 יום, וכי באם לא השיב בתוך 60 יום יראה הדבר כאילו התקבלה ההשגה.

47. ראשית, אין לקבל טענה זו משעה שטענה זו לא הועלתה בהשגה או בכתב הערר. אני לא סבור, כי המדובר בנסיבות המצריכות את הוועדה לעשות שימוש בסמכותה לפי תקנה 17 לתקנות הערר, בשים לב כי העוררת הינה מיוצגת בהליך. כמו כן, אין המדובר בטענה הנדרשת לפי הצדק, שעה שהעוררת קיבלה את עמדת המשיבה ויכלה לכלכל את צעדיה בהתאם לתגובת המשיבה.

48. שנית, ובשים לב לדיון שהתקיים ביום 23.1.2020 ולפרוטוקול הדיון. יו"ר הוועדה ביקש הבהרה מטעם ב"כ העוררת האם טענה זו הועלתה בכתבי הטענות הקודמים. בקשת הבהרה זו הינה בסמכותה של הוועדה הנובעת מהפרוגרטיבה שלה בניהול הדיון ומיצוי הפלוגתאות. ברי כי לצורך הכרעה בתקנה 17 כאמור נדרש להבין האם מדובר בטענה חדשה. עצם העובדה כי ב"כ המשיבה העלתה את טענת הרחבת החזית מספר שניות לאחר שאלת היו"ר, אינה בוודאי מלמדת כי המשיבה מחלה על טענה זאת, כפי שניסה לטעון ב"כ העוררת. דיון בוועדה אינו משחק בשעשועון עם שעון עצר, בו לכל אחד מהצדדים קצובות שניות בודדות להעלות טיעונו. ברי, כי המשיבה לא מחלה בה מטענה זו, וברי כי בסמכות הוועדה לא לאשר העלאת טענת חדשות לפי לתקנה 17 לתקנות הערר. ראוי היה כי ב"כ העוררת לא היה טוען טיעון זה.

49. שלישית, אם לכאורה נניח כי המשיבה לא ענתה על ההשגה הרי בנסיבות לא יתקיים סעיף לסעיף 4 לחוק הערר שכן כאשר ישנה השגה אשר אינה תואמת את העילות הקבועות בסעיף 3 לחוק הערר, כמו בענייננו, אין כלל מקום להפעיל את הסנקציה הנקובה בסעיף 4 לחוק הערר. על נושא זה עמדנו בעניין חברת מבנה תעשייה נ' מנהלת הארנונה בעיריית ערד (עררים לשנות הכספים 2013-2015). עמדתנו אושררה על ידי בית המשפט לעניינים מנהלים בבאר שבע בעמ"נ 34382/18-**חברת מבני תעשייה נ' עיריית ערד** :

"נוכח כך כאשר השגת המערערת לשנת 2015 נוגעת לבקשה לקבלת פטור בהתאם לסעיף 330 לפקודת העיריות, אין מקום להחיל עליה את הסנקציה הקבועה בסעיף 4 לחוק הערר של קבלת ההשגה רק בשל איחור בתשובה לה. ודוק, גם אם ועדות הערר דנות בפועל בבקשות לפטור כגון זו, הרי אין בכך כדי ללמד על כך שהשגה שעניינה טענה לפטור בהתאם לסעיף 330 לפקודת העיריות, באה בגדר העניינים המנויים בסעיף 3 לחוק, משעניין זה לא הוכרע והושאר בצריך עיון."

...

"עוד יוער, כי המערערת בהשלמת הטיעון מטעמה שבה והסבירה מדוע לא היה מקום לקבל את טענות העירייה ביחס לסיבה למתן התשובה באיחור ובעניין זה אכן יש טעם בטענותיה, אך לצד זאת המערערת לא התמודדה עם טעמי החלטת ועדת הערר ביחס

לכך שאין מקום כלל להחלת הסנקציה המנויה בסעיף 4 במקרה זה, טעמים אשר בדין יסודם.

50. רביעית, מבחינת תוכנה התשובה להשגה מקיימת את כל המרכיבים הנדרשים על פי הדין.

סיכום

51. הערר נמחק מהעדר סמכות עניינית.

52. אציע כי כל צד יישא בהוצאותיו.

53. אציין כי בדיון הוצע לצדדים להגיע לפשרה. לצערי הצדדים לא השכילו עד כה להגיע לפשרה בנושא. גם לאחר החלטה זו הדרך בפניהם להגיע לפשרה פתוחה, כמו גם האפשרות לפנות לבית המשפט המוסמך בעניין.

אברהם מלול, עו"ד, חבר וועדה

1. אני מסכים.

מאיר שטנצלר, חבר וועדה

1. אני מסכים.

החלטה

הערר נמחק מחוסר סמכות עניינית.

זכות ערעור לבית המשפט לעניינים מנהליים בבאר שבע תוך 45 יום מיום המצאת ההחלטה.

ההחלטה תפורסם באתר האינטרנט של עיריית ערד.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתן היום כ"ט בטבת תש"פ, 26/1/2020, בהעדר הצדדים.

אברהם מלול, עו"ד

חבר וועדה

עו"ד ורו"ח ארז בוקאי

יו"ר הוועדה

מאיר שטנצלר

חבר וועדה